

[Justitsministeren.]

til, at lovgivningen i Norge og Sverige ikke kunne være aldeles afgørende, og fremhævede, at det kun var de færreste, der ville søge om ophævelse i de omtalte tilfælde. Det er jeg ganske enig i. Det fremgik også af min forelæggelsestale i dag, at jeg ikke mener, at antallet af ophævelses-sager vil blive forøget betydeligt. Men det, der for mig er det afgørende, er, at i de tilfælde, hvor adoptanten kommer og beder om en ophævelse, er det myndighedernes pligt at overveje, om ikke det er rimeligt at ophæve adoptionen, eller om den billigvis kan fordres opretholdt.

Det ærede medlem var endvidere ligesom flere andre af de ærede talere inde på spørgsmålet om, hvorfor man overhovedet skulle have dette lovforslag, når man ville kunne hindre, at disse problemer kom op ved en forudgående undersøgelse. Det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft benyttede det udtryk, at indførelse af en forudgående undersøgelse, der kunne give bedre oplysning, kunne træde i stedet for lovforslaget. Jeg mener ikke, den forudgående undersøgelse kan træde i stedet for lovforslaget. Jeg går selv ind for en så grundig forudgående undersøgelse som muligt, både hvad angår barnets helbredstilstand og adoptanternes egnethed, men jeg mener, det skal være en undersøgelse, man skal have ved siden af denne lovændring, det skal ikke være således, at den kan træde i stedet for lovændringen. Der er tilfælde, som først kan blive erkendt senere, og den oplysning, som det ærede medlem fru Edel Saunte kom med vedrørende adoption af børn under Københavns børneværn, tror jeg forsåvidt trænger til en lidt nærmere uddybning. Jeg ved ikke, hvor stor en gruppe det drejer sig om, men jeg ved i hvert fald, såvidt jeg har kunnet få oplyst, at 700—800 børn årlig bortadopteret gennem mødrehjælpen, og her sker adoptionen indenfor 4 måneder, en betydelig kortere frist end af det ærede medlem oplyst.

Der er fra flere sider blevet henvist til, at de eksempler, som var anført af justitsministeriet, ikke i og for sig pegede på, at lovforslaget var nødvendigt. Man kan imidlertid ikke slutte noget aldeles sikkert om den praktiske trang til lovændringen ud fra disse eksempler. Den gældende lov har jo været almindelig kendt. De mennesker, der har været så ulykkelige at have fået et adoptivbarn, der var behæftet med sjælelige eller legemlige mangler, har må-

ske henvendt sig til juridiske rådgivere, offentlige kontorer el. lign. og fået at vide, at de ikke kunne få adoptionen ophævet. Derfor er forholdene ikke kommet frem. Af samme grund kan man heller ikke, som det ærede medlem fru Edel Saunte var inde på, slutte noget af, hvorvidt ophævelsen kunne være sket i de tilfælde, der forelå for justitsministeriet, fordi den frist, loven fastsatte, skulle være udløbet.

Man har under denne debat været inde på spørgsmålet om, hvorvidt sukkersyge nu skulle være omfattet af lovforslaget. Man har bl. a. henvist til, at retslægerrådet i sin skrivelse af 28. februar 1951 har omtalt spørgsmålet om sukkersyge, og man har endvidere henvist til, at jeg under debatten i landstinget nævnte, at sukkersyge ikke faldt ind under lovforslaget i dets nuværende form. Jeg må her gøre opmærksom på, at retslægerrådets skrivelse af 28. februar 1951 refererer til lovforslaget i en form, der medtog sygdommen, idet sukkersyge ville komme med ind under en gruppe, der kunne kaldes betydelige og langvarige sygdomme. Spørgsmålet, om sukkersyge i dag falder ind under lovforslaget, mener jeg stadig skal besvares derhen, at sukkersyge i sig selv ikke kan give anledning til ophævelse, men hvis sukkersygen har medført en betydelig legemlig mangel — jeg er ikke så kyndig, at jeg tør sige, om den også kan medføre en betydelig sjælelig mangel — og betingelserne i lovforslaget iøvrigt er tilstede, vil ophævelse vel kunne ske. Men årsagen til ophævelsen er så den betydelige legemlige mangel i sig selv uden hensyn til, om den stammer fra sukkersygen eller en anden lidelse.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp fremhævede, at hun ikke syntes, barnets tarv udtrykkelig var medtaget i det foreliggende lovforslag. Jeg tror, det for enhver, der skal beskæftige sig med en sådan sag, vil være en selvfølgelig pligt at varetage det værgeløse barns interesser, og som det har været fremhævet, er muligheden for ophævelse indskrænket derved, at det beror på dommerens skøn, om ophævelse skal ske.

Det ærede medlem berørte også retslægerådets responsum. Jeg har forsåvidt svaret det ærede medlem med hensyn til nogle af hendes betænkeligheder, men der er dog een tilbage. Det ærede medlem henledte opmærksomheden på, at retslægerrådet havde foreslået fristen forkortet til 2 år, forsåvidt angik de legemlige defekter. Når jeg har ønsket, man skulle opretholde fri-